

Äventyret i Tomtebyn

Författare: Nellie Hoof

Datum: 14/11 - 23

Det var en sen kväll i tomtebyn på nordpolen och bara några enstaka var uppe. Alla var väldigt trötta efter att de hade firat första advent. Innan festen hade vi (Jag och Ben), Tomtens näst yngsta barn (och dom enda tvillingarna i familjen), gjort sig i ordning inför festen. Vi ville se bra ut så vi klädde oss i våra finaste tomtekläder och i mitt fall sminkade jag mig lite. Vi var glada för att om prick en vecka fyllde vi 13 år. Ben skröt alltid om att han var äldre än mig. Det var ju förvisso sant men han var faktiskt bara 11 minuter och 35 sekunder äldre. Pappa hade räknat precis på sekunden hur mycket äldre han var, och det var bra tyckte jag. Nu efter festen låg Ben och jag vakna, vi låg och småpratade lite precis innan läggdags. Vi delade ett rum på övervåningen i min pappa Claus hus.

- Ben, längtar du till julafton? frågade jag honom.
- Ja, det är väl klart, julen är ju den roligaste högtiden på hela året! svarade han.
- Jag menar, vad längtar du till extra mycket?
- Det är nog all mat och allt godis.
- Hih, ät inte så mycket som du åt förra julen bara.
- Påminn mig inte ens, sa han plågat men roat.
- Ja, ja, svarade jag.
- Men vad längtar du till mest då? frågade han mig.
- Jag vet inte riktigt, det är så mycket som händer och så.
- Men om du fick välja en sak? envisades han.
- Okej, då gillar jag mest att umgås med familj, släkt och vänner.
- Då förstår jag, sa han.
- Men det är roligast när alla kommer med presenter till en, det är ju så många som kommer till tomtebyn för att fira jul och då får man ju nästan hundra julklappar! sa jag lite fåraktigt.
- Haha, jag tror inte du vill ha fler, det vill i varje fall inte jag, sa han med ett skratt i rösten.
- Nej, det vill inte jag heller, svarade jag.

Hela den kvällen låg jag och tänkte på vad Ben hade sagt. "Julen är ju den bästa högtiden på hela året!", sa han. Om jag ska vara ärlig gillar jag inte julen så mycket. Jag har gillat den väldigt mycket men den har blivit lite långtråkig. Jag är ju faktiskt 13 år och tomtens dotter, då har man ju fått jul så det räcker för en hel livstid. Tillslut somnade jag och sov väldigt bra under natten. Jag vaknade av ett knack på fönstret. Det var en liten nisse! Jag for upp ur sängen och öppnade fönstret. Han klättrade in och borstade av snön från sin kappa.

- Vad gör du här? frågade jag nissen.
- Jag har ett uppdrag åt er, svarade han.
- Vad för slags uppdrag? undrade jag nyfiket.
- Alla nissar har blivit tillfångatagna!
- Vem har rövat bort dem då?!
- Vi nissar säger inte hans namn...
- Snälla, snälla du?
- Okej... Yeti, sa nissen med en rysning.
- Vi har ingen tid att förlora, nu ska vi ut på äventyr!!! Men vi måste bara väcka Ben först! Utropade jag.

Jag sa så för att muntra upp nissen men egentligen fick jag kalla kårar. Yeti var ett stort snömonster. Jag hade bara sett honom en gång innan. Det var när jag följde med pappa på julklappsutdelningen, jag var nog bara fem år då. Det var jätteläskigt att se honom även om det var så långt bort. Men det berättade jag inte för någon.

När vi hade väckt Ben bar det ut i snön, det var en helt stilla morgon men de fick ändå pulsa fram i snön. När vi bara hade kommit några meter, pustade vi redan ut. Det var jättejobbigt att gå såhär djup snö även om det bara hade gått en super kort bit. Då fick jag en idé, vi kunde ju ta pappas släde. Jag lade fram mitt förslag och de andra höll med. Vi pulsade tillbaka fast nu var det inte lika svårt att ta sig fram eftersom vi redan hade gjort upp spår i snön.

När vi kom fram till garaget slog jag in det hemliga lösenordet "JULKULA" och garageporten öppnades automatiskt. Vi hoppade in i släden och startade den med den förtrollade nyckeln som bara pappa, mamma, jag och Ben hade varsin av. Så fort jag satte i nyckeln började ratten glöda. Jag var van vid det, men jag beundrade ändå alltid när det lös upp och sen slocknade långsamt. Men jag hade inte tid för det nu, nu skulle vi åka upp i bergen! Vi flög iväg i släden och susade upp mot hans grotta. När vi var framme gick vi ur släden men nissen ville stanna

kvar i släden. Jag och Ben gick in i grottan och kom fram till en jättestor bur där nissarna satt, de blev upphetsade när vi kom och började prata massa på nisse språk.

- Shhhh!! hyschade jag på nissarna så att de inte skulle väcka snömonstret som låg i ett hörn av grottan och sov djupt.

Nissarna tystnade genast för även om de inte förstår vårt språk fattar de ändå innebörden av det jag hade sagt. De visste att de skulle bli räddade!

- Det där snömonstret snarkar inte lågt alltså, sa Ben ironiskt.

Snömonstret snarkade verkligen högt, snarkningarna ekade i hela grottan och det lät som om 10 snömonster snarkade på en och samma gång. Samtidigt som jag försökte dyrka upp låset höll Ben vakt så att vi blev förvånade om Yeti vaknade. När jag hade dyrkat upp låset och alla nissarna hade kommit ut ur buren och tagit plats i släden skulle jag bara gå in och kolla så att ingen blev kvarlämnad där inne. När jag var på väg ut råkade jag tappa dyrknålen och den föll i golvet med ett litet klirr. Yeti vaknade med ett ryck och ställde sig och stirrade på mig med sina ljusblå ögon. Det gick bara en millisekund innan han började vråla och springa mot mig!

Jag sprang mot släden, hoppade in och tryckte på gasen. I nästa ögonblick var vi på väg hem mot tomtebyn. När jag kom hem gick jag och la mig i sängen och somnade direkt.

Dagen efter äventyret vaknade jag kl. 11 på morgonen och gick ner för att äta frukost. När jag gick ner för trappan kände jag doften av toast med ost, skinka och smör. När jag kom ner såg jag inte mamma och pappa utan alla nissarna bredvid en tallrik med toast, ägg, bacon, tomtegröt och te. Det var min favoritfrukost och de hade gjort den för att jag hade räddat dem, det visste jag. Jag brydde mig inte så mycket om det nu utan jag bara satte mig ner och njöt av maten. Den var så god att jag glömde bort verkligheten, och så kan det gå när man har räddat nissor hela dagen innan...

Slut...